Ročník XI. — Číslo 1. Kvasilov dne 6. ledna 1936.

Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.

Rukopisy se nevracejí.

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Jedině na upřímné lásce ke své vlasti a na dorozumění, že druzí lidé milují rovněž svoji vlast, může býti založen mezinárodní mír: na živých citech, nikoli na prázdných abstrakcích.

Herriot.

Do nového ročníku.

Zahajujeme nový ročník, jenž je pro náš list zvlášť významný, neboť 1 května t. r. bude tomu deset let co „Hlas Volyně“ nepřetržitě vychází.

List vstupuje do nového ročníku v nové úpravě. Po prozkoumání návrhů a pokynů našich spolupracovníků rozhodli jsme se pro tento způsob vnější úpravy listu. Nové rubriky, jako „Zprávy z Volyně“, „Ženská hlídka“, a j., které jsme zavedli na všeobecnou žádost, budeme umísťovati podle toho, jak se pro ně sejde materiál. Zvláště naše krajanky nechť vezmou též občas pero do ruky a podělí se s ostatními čtenářkami svými zkušenostmi a náhledy. Krajané fotoamatéři, posilejte nám obrázky k otištění!

K prvnímu květnu hodláme vydati jubilejní číslo „Hlasu Volyně“. Obracíme se proto již nyní na naše spolupracovníky s prosbou, aby obohatili toto jubilejní číslo svými pracemi.

Toto a několik dalších čísel vyjde o 8 stranách. Ačkoliv je počet stran o 2 menší, je celkový plošný obsah tisku menší pouze o polovinu dřívější strany a výhodnějším trojsloupcovým uspořádáním se uspoří i ta půle. Budeme tisknouti nadále na desíti stranách, čímž se zvětší obsah textu téměř o dvě strany proti dřívějšku. Při našich opravdu malých technických možnostech se musí náš personál zapracovati do nového způsobu sazby a tisku, aby čísla o desíti stranách mohla vycházeti v čas. Předplatné zůstává nezměněno, pouze do Československa jsme byli nuceni zvýšiti předplatné, neboť poštovné nás stojí nyní více než 5 zl ročně.

V novém roce půjdeme dále za cílem, který vedl k vzniku časopisu a a ke kterému směřoval list v předcházející leta: Chceme, aby naši lidé byli informováni o životě kulturním, národním a hospodářském. Aby nezapomínali česky číst, česky mluvit a česky myslit. Chceme přispěti k tomu, aby zůstali tím, čím povždy byli: dobrými a loyálními občany státu, v němž našli novou vlast, ale při tom tom dobrými Čechy a Slováky.

Pište nám o svých bolestech, tužbách, přáních, o tom jak žijete a po čem toužíte. Budeme se snažiti lépe vám rozuměti, a svým listem lépe vám sloužit než tomu bylo možno dosud.

Václav Švarc, Praha.

Lidem dobré vůle.

Vánoční svátky budou co nevidět. Jako všude jinde tak na Volyni budou naši krajané oslavovati narozeniny Ježíše Krista. — Letos, více než kdy jindy, měli by si uvědomiti jak doba je špatná a jak poměry v evropském zemědílu se změnily ve všech státech v neprospěch menšin. — Kristova slova: „Milujte se vespolek!“ nenalezla ohlasu ani v srdcích vedoucích státníků, ani v srdcích lidského davu, který je zkažen špatnou politikou poválečných let a hospodářskou bídou dnešní doby. —

Bylo by neodpustitelným hříchem vykládati lidem a v tomto článku zvláště naším krajanům na Volyni, že se poměry na světě lepší. Něco podobného nelze tvrditi ani o stycích mezinárodních, ani o hospodářských a vnitropolitických událostech každého státu. Lidská chamtivost a zloba ovládla svět. Stroje vyloučily miliony lidských rukou z plodné práce a umožnily vznik obrovských zisků, které se převádějí v podobě peněz do zbrojení a v nejširších vrstvách lidu mluví se o příští válce, která má prý už jednou rozhodnouti, zda se lidstvu na světě povede dobře, či nikoli. Ovšem takhle si lidstvo nikdy ráj na zemi nepřipraví. K zlepšení mezinárodního hospodářského života a styků mezi státy bylo by zapotřebí obrovské přeměny povahy a lidské duše u každého jednotlivce z davů, které tvoří dohromady lidstvo.

O nic lépe není na Volyni. Česká menšina početně ne příliš silná, se ve svém vlastním kruhu dobře nasnáší a na venek vystupuje velmi roztříštěně, což ji připravuje o veškerý význam, který by jí za opáčného stavu věcí musel býti přiznán. I když těch 45 000 lidí není početně mnoho mezi 2 100.000 obyvatel volyňského vojevodství, přece by Češi mohli býti uznáváni jako důležitý hospodářský činitel na Volyni. Také jako zákazníci nemohou býti Češi na Volyni přehlíženi. Jejich kupní síla je dodnes značná, což je viděti z toho, jaké oblibě se těší český zákazník u židovských volyňských obchodníků, kteří se neváhali naučiti česky, aby ho mohli lépe obsloužiti. — Záleží nyní jen na našich krajanech, aby této možnosti využili a ve všech krámech, kde nakupují, mluvili po česku. —

Srovná-li se životní úroveň takové české hornické rodiny z Krušnohoří se způsobem života průměrného volyňského Čecha, tu musíme přiznati, že nářek, který si naší krajané na bídu vedou, není oprávněn. Mezi volyňskými Čechy je málo bezzemků — většinou jsou zemědělci, řemeslníky a obchodníky — takže ve všech případech vydělají si nejméně tolik, že jejich děti nemají nikdy hlad. O peníze je dnes nouze všude. Když ovšem pak porovnáváme pochopení pro kulturní potřeby našeho českého horníka a Čechů na Volyni, dopadne toto porovnání pro naše krajany velmi nepříznivě. Náš horník, který vydělává, když již je hodně placen, asi 18 zlotých týdně, z kterých musí živiti svoji ženu a někdy i vícečlennou rodinu, čte a kupuje si každý den některé české noviny a když mu to poměry dovolí, založí si, třeba i na splátky, malou knihovničku. Bolestnou věcí je, že na Volyni je tomu naopak. Sedláci, kteří mají i více než 50 korců pole podle staré české míry, litují vydati měsíčně 1 zlotý, na jediný český časopis, který v Polsku vychází a jenž je řízen jejich vlastním rodákem. Knih už teprve nekupují, protože mnozí z nich považují čtení a vzdělání za hřích a hlou-

Jiří Rebl.

Tajemný otazník...

Jak potok hučivý čas vpřed se valí, [řítí
a v jeho hlubinách jenž nemaj konce, [dna,
rok za rokem se topí neodvratně,
v tajemných hloubkách věčna propa- [dá...
V těch tajemných a nezbádaných [hloubkách času,
jichž tajny nepoznal všetečný smrtel- [ník,
armády lidí tonou nenávratně
a věčnost rdousí zmiklý jejich vzlyk...
Hle! moje hodiny dvanáctou zase [bijí...
Naposled zatikal v tom roce perpetlík..
Rok zapadá do hlubin nakonečna...
Jde nový rok — tajemný otazník!..





Lidem dobré vůle.

Pokračování ze str. 1.

post za svátost. Když už je rodina pokročilejší, tak si koupí jednou za rok kalendář, ale na jiné knihy je už peněz škoda. Rmoutí mě, že musím napsati našim volyňským krajanům tak ošklivé vysvědčení, ale dokladem toho, že nepomlouvám a mluvím pravdu, je počet odběratelů jediných českých novin na Volyni a v Polsku vůbec, týdeníku „Hlasu Volyně" kteří tento časopis nejen odebírají, ale také předplatné platí. Z jednoho sta volyňských Čechů tak asi jeden odebírá a platí „Hlas Volyně". Je to smutný zjev, člověk si tak bezděky vzpomene, kam se poděla stará a poctivá písmácká kultura a velká vzdělanost předků volyňských Čechů, kterou si sebou přivezli ze staré vlasti do cárského Ruska. Odpověď je snadná. Utopila se v kořalce a v kartách. Ti předkové byli ještě hrdi na to, že se jim od Boha dostalo té milosti, aby se narodili jako Češi, této cti si dovedli vážiti a byli šťastni, že mohli své děti vychovávati po česku. Tak samozřejmé, jako tehdá, to dnes už pro všechny naše volyňské krajany není. Podnebí a nižší kulturní úroveň domácího volyňského obyvatelstva působily na zvyky těchto potomků odvážných a ctihodných otců, kteří raději opustili starou vlast, než aby ohýbali hřbet před trůnem cizáckého císaře. Ani mě nepřekvapilo, když jsem obdržel zprávu, co se přihodilo v jedné české obci na Volyni. Obec si sama postavila školu, na které delší dobu nikdo nevyučoval. Posléze tam dostali učitele, který občany vyzval, aby zakoupili svým dětem české učebnice, aby se mohlo na škole vyučovati také česky. Byla svolána schůze, na které byl podán návrh, aby rodiče dětem zakoupily knihy z vlastních prostředků. Proti tomu promluvil jeden z nejbohatších sedláků v obci a navrhl, aby se dětem knížky koupily, ale z matičních peněz, které jsou v obci uloženy. Po té vyvstal jeden občan, také velmi majetný, který se proti tomu rozhodně vyslovil a prohlásil, „ať raději matiční peníze v pokladně shnijí", než aby se za ně koupily české učebnice. Schůze se rozešla bez rozhodnutí a ještě dodnes nikdo neví, jak to vlastně s českým vyučováním v této tak zvané pokročilé české obci dopadne.

Česká mládež na Volyni vytvořila si kroužky, které se nebudou zabývati politikou, ale kulturní a odbornou zemědělsk u výchovou svých členů. Již před delší dobou byly stanovy těchto sdružení mládeže předloženy úřadům a snad v dohledné době budu moci Vám oznámiti radostnou zprávu, že stanovy tohoto ušlechtilého hnutí byly schváleny. Česká mládež na Volyni si vytvoří vlastní svaz podobně jako to učinila polská mládež.

Mluvil jsem jednou s redaktorem Rejzkem o hesle, které by si české kroužky mládeže měly dáti zlatem vyšíti na své vlajky. Pan Rejzek tehdá navrhl větu, na kterou do smrti nezapomenu: „Jsi mým dobrým přítelem, neptám se Tě v co a jak věříš, pomohu Ti vždy a zastanu se Tě kdekoli, protože jsi Čech!" Byl bych šťasten, kdybych příští rok, až budu snad zase psáti úvodník do vánočního čísla „Hlasu Volyně" mohl zrovna tak přímo a poctivě napsati jako dnes, že poměry se na Volyni změnily ve prospěch české větve. Že ne jeden člověk ze sta, ale padesát lidí, odebírá „Hlas Volyně" a že všichni krajané na Volyni si prakticky uvědomili ušlechtilý význam překrásné Rejzkovy věty a navzájem se svými dobrými činy zapsali zlatým písmem do srdcí.

Václav Švarc.

Válka v Habeši do nového roku.

Dlouho připravovaná válka v Habeši, zahájená Italií bez vypovězení nepřátelství na známý povel dnešního maršála de Bono „z rozkazu Duceho", vstupuje do nového roku. Zdá se, že ani italská veřejnost, ba ani odpovědnější kruhy se nenadály, že nepřátelství v září zahájené se protáhne do r. 1936!

Italové zahájili svůj nástup ze severu, z Asmary v italské Eritrei, po silnicích přes Addi Ugri a Addi Quala na jedné a Decameré směrem na Entiscio na druhé straně, přes pohraniční řeku Mareb a její přítok Belem. Na jihu nastoupilo italské vojsko na čáře mezi oasami Ual-Ual (přepadení italských stráží u této osady bylo zjevným důvodem k dnešní válce), Gerlogubi a Gorrahei do bezvodých pouští ogadenských. Zde se vlastně hlavní proud nástupu valil koryty řek Vallé a Uebi Š-heli z italského Somalska s nástupní stanicí Mogadiscio. Třetí proud Italů se marně pokoušel na rozhraní francouzského Somalska a italské Eritreie v okolí pohoří Mussa Ali, kde italský nástup úplně ztroskotal v základě ohrožen nedostatkem zásobovacích možností.

Místní habešské vojenské síly ustupovaly celkem bez boje na severní i jižní frontě. Habešská mobilisace prakticky vyžadovala dvou měsíců jen k tomu, aby se vojsko primitivně vyzbrojené starými puškami, šípy a kopími, sešlo na určených místech, odkud vlastně měsíc i déle opět nastupovalo teprve ke frontě.

Musíme uvážiti, že jediná železnice z Džibouti ve franc. Somalsku do hlavního města Addis Abeby slouží k dopravě materiálu jen do vnitra země, aniž by se jen zdaleka přibližovala k některé frontě. Vše ostatní — pohyb desetitisícových mas divokých bojovníků a všelikých zásob se děje po „silnicích" habešského typu a kapravanních cestách nebo horských stezkách. Vzdálenost Addis-Abeby na obě fronty — severní i jižní — činí přibližně stejně: přes 900 km, (čili tolik, jako z Krakova na litevskou hranici).

Habešský odpor měl tedy s počátku k disposici jen rasy pohraničních krajů s mužtvem, které tam bylo a jehož úkolem zůstalo zvolna ustupovat a drobnými přepady ve dne i v noci znepokojovat nepřítele.

Tak se dal počáteční nástup Italů, kterým se záhy podařilo obsadit Aduu, Adigrat i posvátné město Aksum na severu a Gorahei a Gerlogubi na jihu.

Na severu pak postup z těchto 50 — 60 km vzdálených míst od eritrejských hranic pokračoval z Adigratu přes Hansien a Agulu a z Adui přes Abbi Addi na Makalé, kterého bylo

Besídka.

V. Pelant.

Ztracení rodiče.

„Mazánku, hněte se už domů!"

Tak náhle spustil hospodský, kterému došla trpělivost dlouhým nočním bděním a civěním nad posledním hostem.

Za stolem se pohnula lidská postava, hlava se zvedla se stolu a opřela se o špinavou stěnu zdřevěnělé ruce, na nichž dosud hlava spočívala, zůstaly jako nehybny, jen oči strhané, rozespalé, udiveně se rozhlížely po šenkovně. Na mokrých stolech, posypaných tabákovým popelem, stály sklenice a válely se jako opilci nedokouřené doutníky. Hrdélka prázdných lahví trčely, jako výstražné a hrozivé prsty. Vzduch dusný, těžký, čpěl kouřem a pivem. Začmouzená lampa linula mdlé světlo, blikala a mračila se jako rozhněvaná, zarmoucená žena. Za okny fučela meluzina.

Hostinský se zvedl a uklidil. Pak rázně zalomcoval klímajícím Mazánkem: „Povídám vám, chlape, seberte se a jděte!" „Ještě sklenici — na cestu." „Na dluh nedám!" „Mám vyděláno, zaplatím vám". „Už jsem řekl. Bude brzy půlnoc, k vůli vám nebudu svítit. Pospěšte si, začíná vánice, ať se dostanete domů!"

Blábolaje zlostně, vrávoral ven. Urazil několik kroků a zaklel se prudkým nárazem větru, zapotácel se, obrátil, hrozivě zdvihl zaťaté pěstě a těžce oddechl. „Lotrovská peleš, zloději!" Zase se pustil v zápas s bouří a namířil ohradní pěšinou ke své chalupce, leč pokaždé sražen sněhovou pliskanicí, vrávoral, potácel se po sněhu, a tak rozbouřená příroda pobuřovala i jeho duši až do šílenství.

Kusé, nesouvislé myšlenky se v něm honily jako zlí běsi.

„Chlape, hněte se už domů!" povídal si, „teď mne vyhazuje ten zloděj, když nic nemám. A i všichni. Dokud jsem měl za co pít, byl jsem pan Mazánek a teď jsem chlap — všichni

dobyto. Na jihu po počátečních úspěších byli Italové nuceni vykliditi Gorahei, Gerlugubi i Dolo (na hranicích britské Kenie) a chrániti si boky zásobovacích linií. Tak se vytvořila válečná situace na bojištích v prosinci, kdy se teprve vlastní vojenské síly Habeše dostaly k frontám.

Od poloviny prosince pak začal již na severní i jižní frontě protiútok Habešanů. Habešané obsadili opět Abbi Addi na severozápadě od Makalé, překročili znovu řeku Takazé a podnikají stále prudší přepady v soutěžkách. I bílé vojsko italské musilo na mnoha úsecích vystřídati černé Askary, kteří dosud na italské straně byli v prvních řadách. Počáteční strach Habešanů z moderích zbraní italských, zdá se, že zmizel, letecké útoky od začátku znamenaly spíše morální účinek než vážné vojenské ohrožení a při tom početní převaha je na straně Habešanů, a to asi čtyřikráte větší.

Italové dopravili do Habeše celkem čtvrt milionu vojaků a dělníků, z něhož bylo opět odvezeno 35.697 nemocných a raněných. Habešané mají ve zbrani — třeba z části primitivní — asi 1 milion mužů. Italové mají vojsko technicky co nejmoderněji vyzbrojeno, ale těžko snášející tamní podnebí. — Habešané jsou v převaze fysicky a přírodou, jež snižuje účinnost moderních útočných zbraní na minimum a na zásobování vojska klade mim řádné úkoly.

Tak vlastně počátek nového roku 1936 znamená v Habeši teprve začátek vlastních bojů, v nichž maršál Badoglio snad dokáže opodstatněnost odchodu maršála de Bono z místa nejvyššího velitele italských východoafrických vojsk a kdy se bude rozhodovat, zda do vojenských učebnic bude zazařena kapitola o převaze technických zbraní nad si ou přírody, čili nic. Dle „Nár. Politiky“.

Kronika.

V pátek byla ohlášena amnestie.

3. ledna t.r. v „Dzienniku Ustaw“ byla ohlášena ústava o amnestii. Dne 3. a 4. ledna všichni vězňové, kteří podlehají amnestii byli již na svobodě. Nemajetným vězňům vězeňská správa poskytla bezplatné lístky na železné dráze do domovských obcí. Celkem amnestie se vztahovala asi na 20.000 vězňů.

Vzhledem k těžké materielni situaci většiny vězňů, Spolek pro péči nad vězněmi při pomoci „Fundušu práce“ a městskými i gminnými úřady poskytne, zvláště v zimních měsících; mimořádnou pomoc vězňům.

Ukrajinisace církve na Volyni.

Pravoslavná veřejnost na Volyni jest rozdělena na dva tábory, z kterých první jest proti změnám v pravoslavné církvi, druhý zas, většinou skládající se z Ukrajinců, přeje si t. zv. ukrajinisaci církve; první požadavek, jejich jest záměna staroslovanského jazyka na ukrajinský jazyk. Na těchto rozběžných požadavcích docházelo často na církevní půdě k prudkým srážkám. Konečně církevní správa unormovala tuto otázku tím způsobem, že v jednotlivých farnostech na speciální žádost věřících můžou býti konány bohoslužby v jazyku ukrajinském. Doposud málo farností použilo tohoto výnosu. Poslední dobou, lze pozorovati vzrůst hnutí pro ukrajinisaci církve. Četné farnosti vyslaly do Konsistoře v Křemenci delegace s žádostí o konání bohoslužeb v ukrajinské řeči.

Letecký útok na švédskou ambulanci.

Na zprávu o tom, že italský letec, podporučík Minoiti Tito, zajatý Habešany, byl zabit a sťat, podniklo italské letectvo v posledních dnech v Somalsku odvetné ostřelování nepřátelské linie. Při bombardování jedna puma zasáhla stan švédského Červeného kříže.

Švédský konsul v Addis Abebě zaslal švédskému zahraničnímu ministerstvu depeši o ostřelování švédské ambulance. Podle této depeše byl tábor švédského Červeného kříže řádně označen podle předpisů. K ostřelování došlo dne 30. prosince. Stany s nemocnými byly bombardovány kulomety. Dr. Hylander byl zraněn na pravé straně těla, jiný Švéd byl zraněn do čelisti. Ostatní Švédové ušli bez pohromy. Švédský Červený kříž dostává četné projevy soustrasti.

V celém světě tento čin vyvolal veliké rozhorčení.

Rozhodne se Amerika pro zákaz dodávek petroleje a uhlí?

Rozhovor, který měl ministerský předseda Laval s americkým státním podtajemníkem pro zahraničí Philipsem, upoutává pozornost k americkému kongresu, který se včera sešel ve Washingtoně a má na programu otázku případného zákazu dodávky petroleje válčícím státům. Francouzské noviny připomínají, že Anglie požádala diskretně vládu washingtonskou, aby mezi zakázanými vývozními předměty uvedla též výslovně petrolej a uhlí. Soudí se, že Spojené státy setrvají na přísné neutralitě, list však připomíná, že v americké veřejnosti roste odpor proti Italii. Platnost dosavadního zákona o neutralitě vyprší koncem února.

Francouzský rozpočet schválen.

Po noční schůzi dne 2. ledna, která se prodloužila až do 8.20 hodin ráno, schválila francouzská sněmovna rozpočet na rok 1936, a to 377 hlasy

---

mnou pohrdají. Lumpové!“

Zaťal nehty do dlaní a zaskřípal zuby. Škubl sebou, vzpružil zkřehlé údy veškerou svou energií a opět se počal neudatně hrabati sněhem.

„A já jsem blbec a zchátralec, jako oni. Však ode dneška konec — konec pití! Řeknu jim, že jsou nestvůry, chátra, budu jimi teď já opovrhovat. Odčiním, v čem jsem se provinil vůči nebožce, vynahradím to na našich dětech! Co asi dělají, chudinky? Snad už spí. Zmlklé, hladové. Kdo by je mohl nasytit? Vše, co vydělám v kamenolomu, utratím sám. Jak jen se k vám dostanu, už vás nikdy neopustím! Ode dneška jiný život!“

Tak a podobně si ukládal Mazánek, ovšemže to nebylo dnes poprvé. Dostál slovu jen potud, pokud se mu znovu nenaskytla příležitost, aby zase proflámoval poslední vydělaný groš. Tak si zalhával. Porušoval zákon odvěké spravedlnosti. Byl otrokem náruživosti.

A zdálo se, že se tentokráte proti němu i příroda spikla. Oblaka se slila se zemí v jeden vířivý, točící a zmítající se chaos. Vše kolem hučelo, dunělo, sténalo, burácelo; a všemožné zvuky všelikých odstínů možno bylo slyšeti v tomto rozpoutaném živlu. Takých zimních bouří je jen pořídku na Volyni.

Mazánek, vysílen, zmaten a polopříčetný, se odevzdal v ruce osudu. Cloumal s ním vítr a děsné spousty sněhu hrnuly se naň se všech stran. Ledová skořápka mu pokryla obličej. Vítr ho dusil. Padal do sněhu, schoulen oddychoval, tápal a hrabal všemi čtyřmi sněhovou závějí, a tak se mu zdálo, že to trvá bez konce. Bylo už tolik sněhu, že se snadněji bylo prohrabávat sněhovým tunelem, nežli se plaziti na povrch. Přikrčil se pod sněhem jako zajíc.

A náhle, jako by ani nepil, vyjasnilo se mu v duši. Neblahou předtuchou jat, zachvátil ho zvláštní, posud nikdy nepocítěný strach. Vzpomínky mu rozvíjely před duševním zrakem dlouhý svitek jeho prostopášného života. Vše před ním vyvstalo — jasně viděl.

Jak byl rozmazleným jedináčkem bohatých rodičů, a jak mu tito nadržovali v jeho kaprisách mládí. Jak se zamiloval do chudé, ale hodné, poctivé a spořádané dívky; jak si ji pak na vzdor rodičům vzal, ale tito se hned smířili a přilnuli vším srdcem k této dobré duši. Jak, když převzal statek, začal pít a hýřit; a když rodiče hořem zemřeli, obrátil všechnu svou zlobu na ženu. Jak mu vše prodali a koupil roztrhanou chaloupku. Dále viděl udřenou ženu, jak chodí na výdělek a shání obživu pro celou rodinu, zatím, co on, zpitý a potlučený vybíjel na ní své zvířecí, nezřízené pudy. Týral ji, tloukl, pomlouval — ji, nanáročnou, trpící a mlčící. Jak nebožka, spíše usmrcená, nežli zemřelá — vedle dvě děti — .

A náhle to v něm trnulo, jako ve vzkypělém kotli, v hlavě mu zabušilo, v uších zahučelo, v představě pomátlo. Duší mu vichřil panický chaos. Slyšel neurčité, tajemné hlasy, volání, kvílení, prosby, hrozby. Viděl, jak

proti 137 hlasům. Senát schválil rozpočet 269 proti 17 hlasům. Rozpočtová rovnováha byla stanovena takto: Příjmy 40,449,887.066 franků a vydání 40,437,808 525 franků, což jest o 12,078.541 franků převaha na straně příjmů. Parlament se odročil poté až do 14. ledna.

NĚMECKO.

Novoroční poselství říšského kancléře Hitlera připomíná, že ve třetím roce nové německé říše stalo se Německo silnějším a zdravějším ve všech oborech svého národního života. V roce 1933 dobyl národní socialismus vnitřní moci, v roce 1934 podařilo se mu ji upevniti a rozšířiti přípravnými pracemi pro dobytí zevní svobody. Rok 1935 stojí ve znamení dobyté svobody na venek a dalšího pronikání národně-socialistické idee a jejich zásad uvnitř. Poselství vyslovuje naději, že se i v příštím roce podaří zachovati národně-socialistickému Německu zevní mír.

Ženská hlídka.

Milá čtenářko:

Píši Ti, poněvadž chtěla bych se s Tebou seznámiti. Myslím, že budeme si rozumět a budeme mít hodně společných záimů. — V dnešní době rovnoprávnosti, předbíhání v práci a životního shonu žena má mnohem větší vliv než dříve na charakter všedního života a na určování směru kultury. Kdosi řekl, že takový je národ, jaká je žena tohoto národa. Aby tedy věděla, co má být jejím cílem životním, aby dobře splnila svůj úkol, musí především vhloubiti se v dnešní poměry, vědět, co od ní svět žádá a uvědomiti si svoji cenu. Pak budeme vědět, jak uplatnit svoje možnosti.

Milá čtenařko, jistě Ty jako já a jiná, máš otázky, které nedovedeš sama rozřešiti, jistě také znáš mnoho užitečných rad a zajímavostí, s kterými ráda bys se podělila — svěř nám to všechno, ať každá z nás dá něco od sebe a jistě bude nás to těšiti. Třebas budeme mít rozlišné názory a pojmy. Společné hovory nás duševně obohatí. Když jen jednou se seznámíme a svěříme si svoje myšlenky, svoje radosti a trampoty, tu uvidíš jak budeme si blízké a jak budeme se těšit na svoje dopisy. Nejdříve však musíme poznat svoje zájmy. — Snad otázky rodinné upoutají každou z nás, pak výchova dětí, zdravotnictví, praktické rady pro vedení domácnosti, veřejné aktuality. které ženy zajímají a pod. Četla-li jsi nějaký článek, o kterém chtěla bys rozsáhleji disputovat, zvědět názory jiných, napiš nám to. Utvořme si rodinný kroužek a povíme o něm své přítelkyni té a tamté a uvidíš, jak rychle se nám zvětší a program náš spestří. Přece každá má svoji zkušenost a svojí individualitou obohatí naši společnou besídku.

Chtěla bych si s tebou promluvit o mnoha věcech, které mne znepokojují. Došla jsem k tomu, že my, československé ženy v Polsku jsme jaksi nečilé a ochablé v srovnání s ženami Západu. Myšlenka ta mne zahanbuje. Byla bych ráda, kdybych se mýlila, kdybys mi to mohla zapřít. Jedno mne přece otužuje — proč měla bych hledat svůj ideál za dalekými hranicemi, když mohu vzít za svůj vzor ženu z Československa. Půjdeme jejím směrem. Nebudeme se cítit ponížené — to jsou naše sestry, v cizině nemusíme bloudit, naše otčina dá nám vše, jen chtějme brát. Sleduji některé ženské časopisy z Československa a tu teprve vidím, jak jinak tam pojímají život, nežli my. Chtěla bych si s Tebou, milá čtenářko, o tom porozprávět. Řekni mi, co si o tom myslíš, sděl mi také Tvoje zájmy. Odepiš rychle. Čelrám. —

Zůstává Tvoje oddaná přítelkyně

A.

Dary a věnování.

Poděkování.

Odbor Č.M.Š. ve Zdolbunově kvituje tímto p. Vladimíru Svítkovi, mlynáři ve Staromylsku za dar zł 25 — ve prospěch odboru. Současně děkuje za dar zł 50 — , které odevzdal prostřednictvím odboru Matici. Vzácná tato podpora budiž příkladem a zároveň veřejně oceněna.

Při svatbě sl. Cecilie Vlasákové s p. Konstantinem Martinkem bylo na podnět p. Josefa Hovorky z Hulče sebráno ve prospěch školy ve Zdolbunově zł 67·50. Oceňujeme vzácnou tuto přízeň, jež nám jest důkazem, že škola jest příznivci vždy vřele podporována.

Jos. Kosek, jednatel. Al. Khol, místopředseda.

Hospodářský zpravodaj.

Uložení plodin přes zimu.

Není nijak lhostejno, jak zacházíme se sklizní našich polních plodin, neboť nesprávným jejím uložením může značně utrpěti na své hodnotě, případně i úplně propadnout zkáze.

Sklizená úroda může býti porušena již následkem vadné jakosti plodiny samé, kdy plodina je sklizena se zárodky některé choroby neb škůdce, což pak vede k pozdějšímu jejímu více méně vážnému poškození.

Nejčastěji však trpívá sklizeň nedostatky a závadami míst, určených k jejímu uložení.

Obilí přímo s pole je nejlépe ukládati v dřevěných polních kůlnách, kde vzduch má mnohem lepší přístup než ve zděných stodolách. U suše sklizeného obilí má se posečkati s výmlatem, až obilí se poněkud „zapotí", poněvadž jinak samozahřátí může

---

před ním vítali neurčité přízraky. Přepadl ho ten vžíravý duševní kvap, který povstává při vědomí, že se už připozdívá, nebo že bude po všem, budeme li otáleti.

„K dětem!" vyrazil ze sebe, vzepjal se na nohy, zahrábl rukama nahoru, a zase klesl bezmocně nazpět.

Sveřepý vítr ještě mocněji zakvílel, zasténal a hnal ke vsi.

A přece byl příbytek, kde noční klid byl rušen lidským bděním.

Byla to zkřivená, pochýlená Mazánkova chaloupka. Ve dveřích a děravých, vycpaných oknech samá spára, kde to hrálo všemi možnými tóny a vprašovalo sníh dlouhými, bílými pruhy až doprostřed světnice. V jednom koutě položo valená plotna, vedle na stoličce pohaslý kahánek. V druhém koutě vetchá, rozvrzaná postel, opřená o zeď, na ní, pod starými hadry, obejmuta, těsně přitulena k sobě, spala dvě děvčátka: dvanáctiletá Liduška a osmiletá Helenka. Dlouho večer čekaly na otce, leč zimou, hladem, samotou a strachem zmořeny, usnuly.

Až po půlnoci Helenka procitla zimou, sykaje a jektaje zuby, vzbudila Lidušku.

„Zatop, Liduško, já už nemohu spát, jak jsem zmrzla — a chci tak jíst!" — slabikovala plačtivým, třesoucím se, slabým hlasem. „Jéó vždyť nemáme sirky, ani dříví, a jíst také ne, protože tatínek ještě nepřiše; a i kdyby přišel, tak by jistě nic nepřinesl, protože už málokdy nám co přinese, ještě sám jí, co nám dají lidé, za to, že jsme jim v letě pásly a pomahaly." Tak proč, Liduško, neutečem k nim? Já se tatínka bojím, někdy je takový zlý!" „Maminka povídala abychom nikdy neopouštěly tatínka, že bude někdy hodný." „Já mám hlad'" bezděčně vyrazila ze sebe Helenka a metnula sebou netrpělivě pod přikrývkou. Liduška ji konejšila, jak jen mohla, ačkoliv sama potřebovala útěchy. Uvědomila si svou osamělost, bezmocnost, bezradnost, a nával citů jí zaproudil v hrudi, jako jedovatí mravenci. Smutek, žal a tesknota jí stáhly hrdlo; slzy jí zalily oči a začala štkáti. A jelikož nechtěla své zoufalství prozraditi před Helenkou, zaryla hlavu do peřinky a tichým pláčem ulevila svému bolu; vědělať, že kdyby se prozradila, zaúpěly by jedna víc než druhá. Proto se úsilovně nutila udržeti klidnou náladu, a když měla Helence odpovídati, zdvihla hlavu z peřinky, potlačila pláč, a snažila se mluviti klidně, jako by nebylo ještě tak zle. Chvilemi začinaly skomíravě klímati, leč s rozbouřenou fantasií a děsnými výkřiky, vracely se opět v hrozné bdění. Tak jim uplinula hrůzostrašná noc. Svítalo.

Ráno, když se bouře utišila, první mimojdoucí, hrabaje se sněhem, uslyšel nářek a usedavý pláč. Přišli lidé, odházeli od dveří sníh, odvedli sirotky a chaloupka opustěla navždy.

Dlouho se mluvilo o zmizelém Mazánkovi a pověrčiví jistili, že v chaloupce straší; báli se večer jít mimo, protože se tam prý ukazuje světlo.

Na jaře, nedaleko za humny, tam, počaly krákati a polétovati vrány, nalezli zmrzlé tělo Mazánkovo.

nastati až na sýpce a stává pak nebezpečí jeho zapaření. Je-li však obilí sklizeno poněkud navlhlé, má se vynastiti pokud možno nejdříve, aby se předešlo zkáze zrna; zrní se tu rozprostře v tenké vrstvě a častěji přehazuje. Nabude-li obilí vysloveně plísňovitý západ, doporučuje se promíchati je s práškovitým dřevěným uhlím, které se pak fukárem odstraní.

Avšak i u suše sklizeného obilí musíme pečovati, ady na sýpce nepřibralo vlhkosti od vlhkého vzduchu, což se stává na podzim, kdy velmi vlhký a studený vzduch, vniknuvší otevřenými okny do sýpky, předá svoji vlhkost teplejším hromadám obilí. Ještě nebezpečnější je v těchto poměrech okolnost, že vodní páry, které obilí vydychuje, se vlivem studeného a vlhkého vzduchu srážejí na zrnku. Na jaře naopak teplý vnější vzduch ponechá svoji vlhkost hromadám obilí, během zimy velmi vychladlým a studeným. Proto je-li vnější vzduch teplejší a vlhčí než vzduch v sýpce, mají se její okna zavříti, což se ovšem musí státi i za mlhy a za deštivého počasí Tehdy se okna sýpky otvírají za studených dnů nebo v noci.

K vyhubení škůdců zamořené sýpky kromě všeobecných opatření (čistota, průvan atd.) nejlépe se osvědčují plynné prostředky, poněvadž škůdcové bývají i v těžce přístupných trhlinách a spárách podlahy a stěn. Proti pilousům dobré výsledky dává sirouhlík, který je však lehce zápalný a vyžaduje proto velké opatrnosti při použití. K hubení pilousů používá se někdy i anilinový olej, a to nejčastěji ve směsi s vápenným mlékem (na 10 l vápna 1 l anilinového oleje), jímž se natírají stěny, strop a postřikuje podlaha. Anilinu možno použíti jen ve zcela prázdných místnostech, při čemž se nechávají okna otevřena, poněvadž anilinové páry jsou jedovaté.

Při uložení obilí v době, kdy v hospodářství je nejméně práce, možno s výhodou provésti moření k osetí určeného semene proti jeho nejnebezpečnějším chorobám jako je snětivost, pruhovitost, plíseň sněžná a j., a to za sucha, poněvadž za sucha můžeme obilí mořiti kdykoliv, třeba i několik měsíců před zasetím, uložíme-li mořené osivo na suchém místě.

Proč je půda zemdlena.

O zemdlenosi půdy píše se 4. čísle „Vesmíru“. Zemdlenost půdy je zjev, že v půdách, v nichž se pěstují delší dobu stále luštěniny, přestává se na konec těmto plodinám dařiti. Zjev ten je znám dobře praktickým hospodářům a byl vysvětlován různými domněnkami. Po objevu požírače bakterií vědcem d'Hérellem různí badatelé upozorňovali, že by bylo možno vysvětlit zemdlení půdy tím, že bakterie (Bacillus rediciola), jež žijí symbioticky v hlízkách na kořenech luštěnin, byly napadeny tímto činitelem stále dosud záhadným. Novějí konali Demolon a Duner nové pokusy s vojtěškou. V půdě, kde byly mladé kultury vojtěšky, nebylo možno na živných půdách najíti bekteriofaga (požírače bakterií) pěstováním. Objevil se však v kulturách vypěstovaných z polí, na nichž byla vojtěška pěstována několik let. Do půdy dostává se bakteriofag buď tím, že je rostlinou přímo vylučován, anebo hnilobou mrtvých kořenů. Bakteriofag hyne v půdě vysušením. Objevy tyto jsou velmi důležité i pro polní hospodářství, neboť luštěniny jsou známy jakožto hostitelé bakterií, které dovedou vázati vzdušný dusík. Bakteriofag však ničí tuto schopnost.

Různé zprávy.

Na Urale nalezena hrouda zlata $13^{1}/_{2}$ kg těžká.

16. t. m. při práci na zlatých ložiskách u Sverdlovska na Uralu byl nalezen kus zlata ve váze 13.780 kg.. Je 38 cm dlouhý, 7 cm široký a 4 cm silný. Při práci dělník Ilja Palcev vykopal velký kus něčeho velmi těžkého a pronesl: „Kdyby to bylo zlato!“ Všichni jen se usmáli: „Blázníš! Tolik zlata!“ Teprve po propláchnutí spatřili velký kus žlutého kovu. Ihned ho odnesli do přijímací kanceláře, tam však ani tak velkých vah nebylo, takže přesná váha byla zjištěna až v hlavní správě zlatých ložisk. Je to podle velikosti čtvrtý kus zlata ve světě. Roku 1842 zlatokop Sitkin nalezl v jižním Uralu v Miasském rayonu hroudu zlata ve váze 24 kg, v Australii byl nalezen kus ve váze 19 kg, též v jižním Uralu v Kaščejevských ložiskách byl nalezen r. 1882 kus zlata ve váze 16 kg. Nejzajímavějším je však to, že právě ten poslední kus byl nazen blízko města Sver-

48

splatíš... (Pohrozí, bouchne dveřmi Chvíli tišina.)

Rajsina: Bojím se.

Jeník: Čeho?

Rajsina: Bude se Vám mstít.

Jeník: Tedy jen o mne máte starost? Málo strachu! Takový pobuda hrozí jen hubou.

Klásková (k Rajsině). Teď vám holka ani nevypadá jít domů...

Žofa: Přenocujete u nás ve druhém pokoji.

Frantík: Mohli bychom Rajsinu doprovodit kdyby si přála.

Klásková: Co tě to napadá hochu, aby do vás někde střelil? A Ježíši, okno je otevřeno, aby tak práskl do světnice. Husí kůže mi naskakuje. Zavřete okno, pojďte honem spát (uteče).

Žofa: Já tu taky nebudu. Frantíku, zastrč dveře do síně, honem! (Uteče za matkou.)

Frantík: Vidíte ženské strašpytle! Jak uvidí bouchačku, už je zle. Nu, jak chcete. (Odejde.)

[Je]ník: Ten syčák nám pokazil celý večer. Nu, co platno, necháme si to na zítra.

Rajsina: Také tu sama nezůstanu, přenocuju **Jeu** Klásků. Dobrou noc! (Náhle se obrátí.) Jsem Vám k díkům zavázána pane Jeníku, tolikrát jste se mne již zastal...

Jeník: Lépe kdybyste zanechala toho toula-

45

chystá stůl.) Dobrý večer! Pánové si přálí...

Frantík: Abys nám dnes, Rajsino, zahrála a zazpívala. Slavíme významný den.

Rajsiua: Vím o tom! Tuhle pan Jeník se vyznamenal v továrně, obdržel dvěstě rublů odměny a byl jmenován strojvedoucím.

Jeník: Vy už o tom víte, Rajsino? (Nalévá pivo.) Klásková posluhuje..!

Rajsina: Kdo by o tom dnes nevěděl. Celá Šulavka o tom ví, každý vás chválí, ctí a miluje.

Frantík: Ty také Rajsino?

Rajsina: Bože, kdo pak by pana Jeníka nemiloval. Prokázal všem lidem tolik dobrého.

Jeník: Děkuji Vám Rajsino a velmi si Vás vážím. Než připijte si s námi na zdraví. (Ťuknou si, pijí, zakusují.)

Frantík: Naposledy se Jeníku ještě zamiluješ.

Žofa: Dejte pozor! Ta maličká má taková růžová pouta, že se ani nenadějete a uváznete v nich jako pavouk v pavučině.

Jeník: Myslím, že taková pouta máte taky, slečno Žofinko...

Frantík: Snad dokonce nežárlíš Žofo?

Jeník: Nestarej se Frantíku — mne váže pouto mnohem silnější...

Rajsina: A mohli bychom věděti jaké?

lovska, v dosti zalidněné krajině, což svědčí o velkém přírodním bohatství kraje, kde se již po staletí těží zlato.

Vánoční svátky kanadských paterčat.

Z Kalhenderu v Ontariu se oznamuje, že proslulým pěti holčičkám Dyonneovým bylo po dlouhé době dopřáno ztrávit jeden den bez dozoru dr. Dafoea se svými rodiči. Stalo se tak na Štědrý den, ovšem pod střechou nemocnice, kde pečuje stát o zdárný vývoj svých paterčat. Z celé Ameriky se sešlo tolik dárků nejproslulejším sourozencům na světě, že bylo nutno zřídit zvláštní úřad na doručování a vybalování dárků. Mezi nesčetnými dárky upoutaly pozornost malých i velkých loutky, jež zaslala filmová hvězdička Shirley Temple svým malým konkurentkám. Je to pět stejných obrovských loutek, jež jsou podobny jako oko oku malé Shirley.

Anglické vánoce hojnosti a veselí.

V obchodních a zábavních análech Londýna budou zapsány letošní vánoce jako rekordní. Nejlepším důkazem toho je výkaz Anglické banky, který před vánocemi vykazoval stav oběživa rekordní číslicí 425 milionů liber (libra = 26 zl.). Jenom v předvánočním týdnu stoupl oběh bankovek o 20 milionů leber (520 milionů zl.), jež zvýšily kupní sílu hlavního města a projevily se v oživení hospodářském a v úbytku nezaměstnanosti. Londýnští obchodníci prohlásili, že se ty peníze také skutečně ukázaly v nákupech. Velké obchodní domy byly tak přeplněny, že bylo nutno požádat policii, aby udržovala pořádek. Angličané rádi vydávají své peníze za dobré zboží a dobré zábavy, a neslaví Štědrý večer doma, nýbrž věnují se zábavám. Všechna londýnská divadla, biografy, hotely a musikhally byly vyprodány. Největší nával byl v Gros-venor House, kde sedmimetrový vánoční strom zářil 3.000 elektrickými lampičkami, ověšený řetězy délky sedmi mil! Veselí a štědrost letošních vánoc byly podpořeny také tím, že většina firem dala svým zaměstnancům volno od středy do pondělka. Tyto pětidenní prázdniny oživily také nevídaně dopravu z Londýna a do Londýna. Několik tuctů vlaků odjelo na pevninu, aby dopravily Londýňany na Rivieru a do Alp rakouských i švýcarských, dlouhá řada parníků, jež byly vyprodány jako vlaky, odvezla ze Southamptonu tisíce výletníků do Středozemního moře a na Madeiru. Docela neobvyklý byl příliv venkova do hlavního města. Počet venkovských návštěvníků Londýna se odhaduje na 50 tisíc lidí.



Spolkový věstník.

Z Kvasilova.

Divadelní odbor jednoty Sokol v Kvasilově sehraje dne 8. ledna t. r. (druhý den svátků) divadlo „Dědečkovy housle“, příběh z vesnického života od K. Rudloffa o 3 jednáních se zpěvy. Po představení taneční zábava.

Z Újezdců.

Dne 19. I. 1936 r. sehraje SČM. v Újezdcích obraz o pěti jednáních a dohře „Tomšovic grunt“ od Jos. Kalivody.

O hojnou návštěvu prosí

Výbor.

První cena za plodnost matce 18 Synů.

Za přítomnosti zástupců úřadů byla včera v Pallanze v Italii odevzdána prvá cena za plodnost dělnici Marii Gumelové, která dala život 18 synům. Ženě je 38 let a všichni její synové jsou na živu.

Staří potravin.

Potraviny ve smyslu jak jim rozumme, jsou tak staré, jako nejstarší primitivní civilisace. Když se člověk naučil zacházeti s prvním primitivním nástrojem a rozdělávati oheň, začal se svou potravou lišit od ostatních tvorů.

Před 8.000 lety, když člověk po prvé si rozdrtil trochu ječmene mezi

46.

Jeník: K matce a sourozencům...
Žofa: A více k nikomu (hrozí prstem).
Jeník: Chcete-li tedy k rodné vesničce tam na Volyni. (Zpívá.)
„Tam v rodné vísce Volyně
pohádkou byl mi svět...
Tam přebýval bych rád,
kde čeká věrný kamarád —
však navrátím se jednou zpět...
Nás nelítostně oba dva
rozdělil širý kraj...
Zda sejdeme se zas,
či rozhlodá nám doba, čas
to mladé poupě lásky — máj..?
Rajsina: Nejkrásnější vzpomínka je na domov. Můj otec pocházel od Samary, a do své smrti vzpomínal na svůj rodný kraj, na širošírou matku Volhu...
Františ: Dobře, že jsi vzpomněla. Uhoď Rajsino na Volhu, uhoď holubko!
Rajsina (uhodí do strun — zpívá):
Iz za ostroga na čereň
na prostor rečnoj volny
vyplyvajut razpisnyja
Stěnky Rázina čelny...

— — — — — — — — — — —

Volha Volha mat' rodnaja...

47.

Výstup 8.

Feďka.

Feďka (nepozorován u okna, později ve dveřích odporně se šklebí.)
Rajsina (náhle zpozoruje Feďku, umlkne): Zase ta příšera... Stále je mi v patách... (Couvá k Jeníkovi — všichni vyskočí.)
Františ: Co tu chceš, ty nezvaný hoste?
Jeník: Kliď se odsud, trhane! Nelez mi podruhé do rukou, sice...
Feďka: Co komu škodí? Počkám si na Rajsinu a doprovodím domů moji holubku...
Rajsina: Chraňte mne před tím člověkem, stále mne uráží a pronásleduje.
Františ: Koukej kde nechal tesař díru, a už...
Jeník: Slyšel jsi? Zanech Rajsinu na pokoji! Tam se kliď!
Feďka: Až budu chtít! (Rozepne kabát, za pasem viděti nůž i pistoli.) Neradil bych nikomu, aby mi lezl do cesty... (Ženské křičí, tlačí se do koutů.)
Jeník: Tak ty tak? (Skočí k němu, trhnutím ho obrátí, kopne doň kolenem a vyrazí ho ze dveří.) Koukej, takhle to u nás dělají...
Františ: Správný vyhazov, jedna radost...
Feďka (zdvihá se ze země): To mi draze

dvěma kameny, přidal k tomu vodu a upekl si první chléb, stala se propast mezi ním a ostatními zvířaty tak širokou, že už jí nebylo možno nikdy překlenout.

Ječmen je nejstarší obilinou. Lidé už před tisíci lety znali její výživné vlastnosti. Daleko později, v době, kdy Homér napsal Iliadu a Odysseu a kdy řecká kultura už dosáhla značného stupně rozvoje, začali lidé teprve pěstovat novou obilinu — žito. To se stalo asi 800 let před Kristem. Vedle ječmene byla nejstarší potravinou pravděpodobně čočka, ačkoli je o 3000 let mladší ječmene. Stejně starý je i první kvašený nápoj — pivo, které vařili v Egyptě už 3000 let před Kristem. Nejstarší známé zeleniny, zelí a fasole, jsou o 300 let mladší.

Dnes víme skoro jistě, že první člověk žil na stromech jako dnešní opice a že se živil kořínky a lesními plody, pokud nejedl syrové maso jiných tvorů. Jablko je staré pouze 2000 let a stonky celeru byly po prvé požívány v Trojské válce. Požívání hrá hu e pravděpod bně také datuje až od Homérových časů, kdy lidé poznali, jak dobré jsou víno a fíky.

Rýže se stala v Evropě známou za času Alexandra Velikého, právě jako švestky, třešně a broskve. Později, když římská říše pronikala čím dál více na východ, pěstování tohoto ovoce rosto. Cukr byl znám v Evropě až roku 996 po Kr.

Průmysl a obchod potravinami dostaly novou vzpruhu s objevením Nového světa. S příjezdem každé nové lodi se otvíraly netušené možnosti. Roku 1500 jedla Evropa po prvé sladkou papriku, ananas přišel roku 1514, kvába 1517 a čokoláda s kukuřicí 1520. Tabák přišel o 40 let později a první brambory byly dovezeny do Anglie roku 1585. O česneku a čaji je první zmínka ve třicetileté válce, o skořici roku 1780. a brusinky přišly do obliby za napoleonských válek. A banán bude ze šest let slavit stoleté výročí svého příchodu do Evropy.

CENY OBILÍ.

Záznam 3.I. soukromého obchodu — zač kupuje.

Žito	zl. 1.65	za 1 pud	(16.38 kg)
Pšenice	„ 2.50	„	
Ječmen	„ 1.40	„	
Oves	„ 1.45	„	
Hrečka	„ .—	„	
Proso	„ .—	„	
Řepák	„ 6.50	„	
Hrách	„ .—	„	
Fasole	„ .—	„	
Mák	„ 9.00	„	
Jetel	„ 85 00	za 100 kg.	

Adresa redakce a administrace: Kwasilów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/12 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.